

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Komorowski

Protokolant: staż. Patrycja Rataj

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Jerzego Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2015 roku

sprawy **A. G. (G.)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 2 czerwca 2015 roku, sygn. akt VI K 1452/14

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Jakuba Krych kwotę 516,60 zł brutto tytułem zwrotu nieuiszczonych nawet w części kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,
3. zwalnia oskarżonego z obowiązku poniesienia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierza mu opłaty za II instancję.

SSO Jarosław Komorowski

UZASADNIENIE

W sprawie oskarżonego A. G., uznanego wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 2 czerwca 2015 roku w sprawie o sygn. akt VI K 1452/14 za winnego popełnienia przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (k. 75-76), po rozpoznaniu apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego (k. 86-88), Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego A. G. okazała się bezzasadna.

Na wstępie niniejszego wywodu podkreślenia wymaga, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił, że oskarżony A. G. w dniu 9 listopada 2014 roku w Poznaniu, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo umyślne podobne wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 16 lipca 2010 roku (sygn. akt VI K 647/10), podczas i w związku z pełnieniem przez funkcjonariuszy Policji st. post. P. W. i st. post. R. R. obowiązków służbowych, znieważył ich używając wobec nich słów powszechnie uznanych za wulgarne i obraźliwe oraz plując w ich stronę. Jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości, że zarzucone oskarżonemu zachowanie wypełnia znamiona występku typizowanego w art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Co istotne przy tym, ani wskazane wyżej ustalenia faktyczne ani karnoprawna ocena zachowania przypisanego oskarżonemu G. nie były kwestionowane przez żadną ze stron niniejszego procesu.

Przechodząc do zarzutu podniesionego w apelacji przypomnieć należy, że o rażącej niewspółmierności można mówić jedynie wówczas, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych, wymierzonych za popełnione przestępstwo, nie odzwierciedla należyście stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie zapewnia spełnienia celów kary. Ponadto, orzeczona kara lub środek karny mogą być uznane za niewspółmierne, gdy nie uwzględniają w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnionego czynu, jak i osobowości sprawcy (wyrok SN z dnia 30 czerwca 2009 r., WA 19/09, Lex nr 598172). Jak słusznie podkreśla się w orzecznictwie, tylko wtedy można uznać, że przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona, jeśli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość (zob. min.: wyrok SA w Katowicach z dnia 5 listopada 2009 r., II AKa 297/09, Lex nr 553884).

Jak słusznie podkreślono w orzecznictwie i doktrynie, za karę współmierną i sprawiedliwą uznana być może tylko taka kara, przy wymiarze której sąd orzekający miał na uwadze wszystkie dyrektywy wymiaru kary wskazane w art. 53 k.k. i przy wymiarze której sąd orzekający wziął pod uwagę wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające, ujawnione w toku przewodu sądowego (zob. m.in. wyrok SN z dnia 30 marca 1977 r., V KR 34/77, OSNPG 1977/10/78). Nie oznacza to oczywiście, że każda z dyrektyw winna być zawsze uwzględniona w jednakowym stopniu. Kluczowe jest natomiast to, aby dolegliwość wymierzonej kary nie przekroczyła stopnia przypisanej oskarżonemu winy oraz odpowiadała stopniowi społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Istotne jest jednak również, aby orzeczona kara we właściwy sposób uwzględniała okoliczności dotyczące osoby sprawcy, będące podstawą jej ukształtowania w postaci bezwzględnej lub z warunkowym zawieszeniem wykonania. Wymierzając karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania sąd zobowiązany jest bowiem – zgodnie z dyspozycją art. 56 k.k. – brać pod uwagę dyrektywy sądowego wymiaru kary określone w art. 53 k.k. Zawieszenie wykonania orzeczonej kary nie powinno przy tym rodzić w opinii społecznej przekonania, że sprawca przestępstwa pozostał w zasadzie bezkarny.

Za przypisane oskarżonemu A. G. przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. grozi kara grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. W przypadku popełnienia przestępstwa w warunkach recydywy specjalnej podstawowej sąd może, zgodnie z dyspozycją art. 64 § 1 k.k., wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Z uwagi na okoliczności inkryminowanego zdarzenia, działanie oskarżonego pod wpływem alkoholu i w warunkach recydywy, trafnie Sąd Rejonowy uznał, że słuszne i sprawiedliwe jest wymierzenie A. G. kary najsurowszej rodzajowo, a więc kary pozbawienia wolności. Jak wynika z pisemnych motywów wyroku, orzekając wskazaną karę w wymiarze 3 miesięcy Sąd Rejonowy miał jednak na uwadze szczerą skruchę wyrażoną przez oskarżonego i przeproszenie pokrzywdzonych, którzy przyjęli przeprosiny. Nie może więc budzić wątpliwości, że wymiar kary jednostkowej ukształtowany przez Sąd I instancji należyście uwzględni wszystkie okoliczności przemawiające na korzyść i na niekorzyść oskarżonego oraz jest współmierny do ciężaru gatunkowego przestępstwa. Jednocześnie, mając na względzie fakt wielokrotnej uprzedniej karalności oskarżonego G., w tym za przestępstwa godzące w działalność instytucji państwowych, zgodzić należy się z Sądem Rejonowym, że brak jest racjonalnych przesłanek do skonstruowania wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej i do wymierzenia mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Wprawdzie sam fakt uprzedniej karalności nie wyklucza w każdym przypadku skonstruowania wobec sprawcy pozytywnej prognozy kryminologicznej (tak m.in.: wyrok SN z dnia 17 listopada 2011 r., III KK 198/11, Lex nr 1109319, wyrok SA w Katowicach z dnia 26 marca 2009 r., II AKa 42/09, Lex nr 504090), jednakże analiza karty karnej oskarżonego pozwala stwierdzić, że jest on sprawcą niepoprawnym, notorycznie wracającym na drogę przestępstwa, wobec którego dotychczas stosowane kary i środki karne nie odniosły żadnego rezultatu. Wobec oskarżonego wielokrotnie orzekano karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jednakże oskarżony wracał na drogę przestępstwa, co skutkowało m.in. tym, że w sprawie Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu o sygn. akt VI K 647/10 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary. Wskazuje to bezsprzecznie, że naruszenie przez A. G. obowiązującego porządku prawnego nie miało charakteru incydentalnego. Skoro dotychczas podejmowane działania resocjalizacyjne nie odniosły żadnego skutku uznać należy, że oskarżony wymaga trwałych oddziaływań, które winny zostać podjęte w warunkach izolacji więziennej. Tym samym wymienione powyżej okoliczności wskazują ponad wszelką wątpliwość,

że nie tylko oskarżony ma lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego, ale również że brak jest jakichkolwiek podstaw do formułowania twierdzeń, iż orzeczenie wobec niego kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania to zmieni. Wręcz przeciwnie, warunkowe zawieszenie kary 3 miesięcy pozbawienia wolności utwierdziłoby A. G. wyłącznie w przekonaniu, że jest on faktycznie bezkarny. Przedmiotowej oceny w żaden sposób nie mogła zmienić okoliczność, iż oskarżony aktualnie deklaruje, iż jest zupełnie innym człowiekiem, który leczy się odwykowo i prowadzi przykładowe życie. Jak już bowiem zasygnalizowano powyżej, oskarżony wielokrotnie otrzymywał szansę w postaci kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem probacji i mimo to wracał na drogę przestępstwa nie bacząc w ogóle na to, że okres próby, jeszcze się nie zakończył. Stąd też eksponowane w toku postępowania odwoławczego deklaracje oskarżonego odnoszące się do zmiany sposobu życia nie mogły odnieść oczekiwanego przez obronę rezultatu.

Reasumując powyższe rozważania stwierdzić należy, że tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności w wymiarze 3 miesięcy stanowi trafną reakcję karną na przestępstwo popełnione przez A. G.. Podkreślenia wymaga, że w ocenie Sądu Odwoławczego tak ukształtowany wymiar kary nie wpłynie negatywnie na realizację względów ogólnoprewencyjnych oraz zapobiegnie wykształceniu w społeczeństwie błędnego przekonania o nadmiernej pobłażliwości organów sprawiedliwości wobec sprawców tego rodzaju przestępstw. Jednocześnie będzie ona stanowiła dla oskarżonego realną przestrożę przed lekceważeniem porządku prawnego, albowiem musi on w końcu zrozumieć, że popełnianie kolejnych przestępstw nie popłaca i każdorazowo będzie się wiązać ze zdecydowaną reakcją organów wymiaru sprawiedliwości.

Wobec powyższego należało zaskarżony wyrok utrzymać w mocy, jak orzeczono w punkcie 1. wyroku, albowiem nie dostrzeżono również żadnych innych uchybień, które w myśl art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. bądź art. 455 k.p.k. należałoby wziąć pod uwagę z urzędu.

O kosztach procesu orzeczono w punktach 2. i 3. wyroku.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. i art. 619 § 1 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata, obrońcy oskarżonego z urzędu Jakuba Krycha kwotę 516,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym (pkt 2. wyroku).

W punkcie 3. wyroku, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego z obowiązku poniesienia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze i nie wymierzył mu opłaty. Za zwolnieniem oskarżonego od kosztów procesu przemawiały jego sytuacja finansowa a także okoliczność, że wobec oskarżonego orzeczono bezwzględną karę pozbawienia wolności.

SSO Jarosław Komorowski